

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

de Spiritu S. ad Amphilocho. c. 27. ait: Dogmata, quæ in Ecclesia prædicantur, quædam habemus e doctrina scriptorum prodita, quædam rursus ex Apostolorum traditione, in mysterio, id est, in occulto tradita, recepimus: quorum utraque parem vim habent ad pietatem, nec his quisquam contradicit, quisque sanè vel tenuiter expertus est, quæ sint jura Ecclesiastica; nam si consuetudines, quæ scripto prodita non sunt, tanquam haud multum habentes momenti, conemur rejicere, imprudentes & ea damnabimus, quæ in Evangelio necessaria ad salutem habentur, imò potius ipsam fidei prædicationem ad nudum nomen contrahemus.

S. Epiphanius heres. 61. ait. Oportet autem & traditione uti; non enim omnia à Divina Scriptura accipi possunt: quapropter aliqua in Scripturis, aliqua in traditione SS. Apostoli tradiderunt: quemadmodum dicit S. Apostolus: sicut tradidi vobis. S. Augustin. l. 2. de baptis. contra Donatist. c. 7. scribit. Quam consuetudinem (non rebaptizandi ab hæreticis baptizatos) credo ex Apostolica traditione venientem, sicut multa, quæ non inveniuntur in literis eorum, neque in Conciliis posteriorum: & tamen, quia per universam custodiuntur Ecclesiam, non nisi ab ipsis tradita, & commendata creduntur. Idem S. Doctor. epist. 118. ad Januarium c. 1. sic scribit: illa autem, quæ non scripta, sed tradita custodimus, quæ quidem toto terrarum orbe observantur, dantur intelligi, vel ab ipsis Apostolis, vel plenariis Conciliis, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, commendata, atque statuta retineri. Plura vide apud Bellarminum tom. 1. contr. 1. de verbo DEI l. 4. c. 7.

Accedit, quòd ab Adam usque ad Moysen verbum DEI scriptum non fuerit, & tamen Ecclesia illa in lege naturali non fuerit providentiâ Divinâ destituta, sed providè gubernata: imò de Christo ipso non scitur certò, an aliquid scripserit; epistolam enim ad Abagarum regem Edesenorum inter apocrypha Gelasius Papa rejecit. Sed etiam Apostoli non statim primis annis scripserunt Evangelium: quin S. Joannes suum scripsit valde serò, scilicet, ut Spondanus tradit, ad an. Christi 99. n. 2. circa hunc ipsum annum 99. interea autem plurima fidelibus ore tenus tradita sunt. Si ergo prima illa Ecclesia tamdiu traditionibus usa est, cur non possit etiam sequens iis præter Scripturas uti? Adde, quòd ipsius Sacræ Scripturæ auctoritas non possit innotescere, nisi per traditionem, ut fuit probatum. à n. 178. igitur traditiones necessariæ sunt in Ecclesia DEI.

197. Dico 2. Traditiones se solis, absque alia regula, non sufficienter applicant verbum DEI. ita omnes. Ratio est clara; quia inter ipsas traditiones oportet discernere, quæ verè Apostolicæ, seu Ecclesiasticæ sint, quæ verò illegitimæ: sive agatur de traditionibus doctrinalibus, hoc est, quæ spectant ad res credendas: sive agatur de moralibus, seu quæ spectant ad morum præ-

cepta; in utrisque enim potest frequenter errari: & multæ, præsertim in vulgus sparsæ sunt aniles fabellæ, quasi sint articuli fidei, à majoribus traditi; cum tamen tantum sint ortæ ex garrulitate cujusdam indocti hominis.

Ob similia sæpe hæretici Catholicos rident: sed imperitè; nec enim, quod negatur aliqua vetula, & imprudenter credit, statim approbatur ab Ecclesia: sed quod illa prius acceptavit tanquam traditionem legitimam. Traditio autem legitima datur de aliquo dogmate non scripto (& par est ratio de aliquo præcepto, aut consuetudine) si illud Patres per diversissima tempora concorditer tenuerunt, aut, si communi omnium fidelium consensione approbatum est, aut si Doctores uno ore testentur, tale dogma per traditionem ad nos pervenisse. Tunc autem dabitur etiam traditio Apostolica, si Patres, aut Doctores, unanimiter testentur, aliquod dogma, præceptum, aut consuetudinem, ab Apostolis ad nos devenisse: vel si Patres illud, ab Apostolorum usque tempore, concorditer tenuerunt: vel, ut habet S. Augustinus citatus n. 196. si aliquid observetur à tota Ecclesia, nec tamen ab ullo Concilio inveniat institutum. videatur Canus de locis Theol. l. 3. c. 4.

Hic insuper notandum, quòd alia sit traditio doctrinalis, quæ tunc datur, quando res aliqua non scripta, tamen ab Ecclesia universa tanquam articulus fidei habetur. Alia est moralis, quando aliquid non scriptum ab universa Ecclesia observatur tanquam præceptum. Potest autem aliqua res observari tanquam præcepta, quæ talis sit, ut humana sola auctoritate non potuisset institui: & tunc est traditio Divina: & sic sigillum confessionis, quod (ut videtur Suarezio. tom. 4. in 3. p. disp. 33. sec. 1. n. 8. & ab eodem bene probatur) non potuit imponi jure humano; eoquòd hoc non possit obligare, etiam pro casu periclitantis boni communis &c. habetur ex traditione Divina. Quod si res aliqua potuit ab humana auctoritate institui, attamen nec à Conciliis, nec à Pontificibus ullis, instituta est, & tamen à tota Ecclesia servatur, tanquam præcepta, tunc creditur ab Apostolis tradita, adeoque est traditio Apostolica: & sic jejunii quadragesimalis præceptum, ab Apostolis positum accepimus, & tanquam Apostolicam traditionem observamus.

ARTICULUS IV.

Solvuntur Objectiones.

198. **O**B. 1. contra 1. conclus. Deut. tr. 4. v. 2. dicitur: Non addetis ad verbum, quod vobis loquor, nec auferetis ex eo. item Deut. 12. v. 32. Quod præcipio tibi, hoc tantum facito Domino: nec addas quidquam, nec minuas. Rursus Proverb. 30. v. 6. Ne addas quidquam verbis illius DEI, & arguaris, inveniariisque mendax: ergo præter verbum

bum DEI scriptum non debent admitti, vel addi traditiones. Resp. neg. conf. Ad primum textum. Resp. quod probaverimus hucusque, traditiones Divinas esse quoque verbum DEI; unde has credendo nihil addimus ad verbum, quod loquitur DEUS, nec auferimus. Alter textus, ut legenti illud caput pater, vult tantum, ut Judæi in ritu colendi DEUM utantur caeremoniis, sibi à DEO præscriptis, non verò aliis, quæ usitate erant gentilibus. Accedit, quod etiam DEUS per traditiones præcipiat; unde has observando etiam tantum facimus, quod DEUS præcipit. Tertius textus tantum eos impugnatur, qui aliquid venditant pro verbo DEI, quod non est tale: atqui admittendo legitimas traditiones id non facimus; probavimus enim, eas ipsas etiam esse verbum DEI.

199. Ob. 2. *Marci 7. v. 7.* dicitur: *In vanum autem me colunt, docentes doctrinas, & præcepta hominum.* & *Matth. 15. v. 6.* *Iritum fecistis mandatum DEI propter traditionem vestram.* item ad *Coloss. 2. v. 8.* *Videte, ne quis vos decipiat per philosophiam, & inane fallaciam, secundum traditionem hominum:* ergo non debemus uti traditionibus. Resp. disting. conf. non debemus uti traditionibus humanis illegitimis. conc. conf. Divinis, & legitimis. neg. conf. Utique non debemus credere omnes fabulas, à vetulis acceptas, & denuo narratas: debemus tamen credere traditiones veras, & Divinas: quomodo autem veræ à fallis distinguendæ sint, dicemus infra. Addo, aliquas traditiones morales humanas, seu præcepta humana, utique etiam servanda; quia legitima auctoritate Ecclesiæ imposita sunt, vel consuetudine approbata, & sub obligatione introducta; unde tantum non debemus uti traditionibus humanis illegitimis.

200. Ob. 3. S. Paulus ad *Gal. 1. v. 8.* ait: *Licet nos, aut Angelus de celo, evangelizet vobis, præterquam quod evangelizavimus vobis, anathema sit:* ergo traditiones, quæ sunt aliquid præter illud, quod evangelizavit S. Paulus, sunt reiiciendæ. Resp. neg. conf. imò ex hoc textu probatur, Galatas debuisse aliquid habere pro verbo DEI, quod non erat scriptum, sed oretenus tantum evangelizatum; nam est evidens, eâ epistolâ non contineri omnes articulos fidei. Dein illud *præterquam* significat idem, ac *contra*, ut Chrysostomus, Ambrosius, Hieronymus, alique exponunt: sicut etiam quando ad *Rom. 16. v. 17.* dicitur: *Observetis eos, qui dissensiones, & offensiones, præter doctrinam, quam vos didicistis, faciunt, & declinate ab illis:* illud *præter doctrinam* necessario significat idem, ac *contra*.

Accedit, quod utique Apostolus, in aliis epistolis, multa docuerit, & alibi etiam prædicaverit, quæ non exprimit epistola ad Galatas: ergo illud *præter* necessario significat, idem, ac *contra*. Sic etiam explicandum est illud *Apoc. ultimo v. 18.* de

non apponendo aliquid illi prophetiæ: scilicet intelligitur, nihil apponendum esse ei contrarium, vel nihil tanquam partem illius prophetiæ, quod non est pars: non autem intelligitur, nihil prorsus aliud apponendum esse Apocalypsi; alias neque alii libri Scripturæ Sacræ essent retinendi, nec S. Joannes debuisset primum post Apocalypsin scribere Evangelium, quod tamen fecit.

201. Ob. 4. S. Paulus 2. ad *Timoth. 3. v. 16.* dicit: *Omnis Scriptura, divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in justitia, ut perfectus sit homo DEI, ad omne opus bonum instructus.* item *Joan. 20. v. 30.* dicitur: *Multa quidem, & alia signa fecit JESUS, in conspectu discipulorum suorum, quæ non sunt scripta in libro hoc: hæc autem scripta sunt, ut credatis; quia JESUS est Christus Filius DEI, & ut credentes vitam habeatis in nomine ejus:* ergo sola Scriptura sufficit ad credendum, & ut homo sit perfectus &c. nec necessariae sunt traditiones. Resp. neg. conf. Prior textus tantum significat, omnem, seu quamcunque Scripturam, esse ad eum finem ordinatam, ut credamus, & perfecti simus: sed non, quod se sola sufficiat. Certe illud *omnis* sumitur ibi distributive: nec tamen qualibet pars Sacræ Scripturæ ad totum illum finem sufficit; alias cur non, retenta una parte, e. g. uno Evangelio, etiam reliquam Scripturam adversarii abijciunt?

Quod si dicas, illud *omnis* sumi collectivè, id inprimis prorsus gratis dicis, & contra mentem S. Pauli, qui Timotheo vult indicare, quamlibet Scripturam esse ita utilem: dein tamen nihil probas; quia S. Paulus utique loquebatur de omni Scriptura tunc existente, & nihilominus illa se sola non sufficebat; alias Evangelium S. Joannis, quod primum postea scriptum est, esset juxta adversarios inutile, & non debuisset addi. Sed nec omnis Scriptura simul se sola sufficit ad discernendam veram Scripturam à falsâ, adeoque se sola non sufficit ad applicandum verbum DEI; quamvis ad hoc etiam sit utilis. Alter textus tantum probat, miracula scripta de Christo sufficere ad faciendam fidem de ejus Divinitate: non autem probat, sufficere ad omnia alia credenda, vel agenda; alias cur non abrogantur aliæ Scripturæ? Certe S. Joannes ponit particulam *hæc*, & consequenter juxta modum arguendi adversariorum, deberet ejus Evangelium solum sufficere.

202. Ob. 5. *Deutr. 17. v. 10.* ita habetur: *Et facies, quodcumque dixerint, qui præsumt loco, quem elegerit Dominus, & docuerint te juxta legem ejus:* ergo non debemus facere, nisi quod est juxta legem, seu Sacram Scripturam. Resp. neg. conf. vel potius ultimam ejus partem; non enim idem est tota lex, & Scriptura; nam dantur etiam leges traditæ. Imò ex hoc textu convincuntur adversarii, quod præter Scripturam admittendus sit alius judex controversiarum fidei, ut infra pluribus dicemus.

Illud

Illud *juxta legem* debet intelligi *conformiter legi*: non verò *juxta expressum textum legis scriptæ*; si enim textus esset expressus, & clarus, non esset judicium difficile, & ambiguum, in quo judices civitatis deberent variare, ita, ut opus esset adire sacerdotem, & judicem supremum, de quo tamen casu textus ille loquitur, ut est evidens legenti antecedentia.

203. Ob. 6. Ex SS. Patribus, S. Irenæus *l. 3. adversus hæreses c. 1.* ait, Apostolos, quæ prius prædicaverant, postea scripsisse: ergo Sacre Scripturæ sufficiunt. Confir. Plures alii SS. Patres ut Augustinus, Chrysostomus, Cyrillus, docent, in Scriptura apertè inveniri omnia, quæ spectant ad fidem, morèsque vivendi: ergo traditiones nullo modo sunt necessariae. Resp. neg. ant. Nupiam S. Irenæus id docet, sed tantum ait, Apostolos prius Evangelium prædicasse, postea illud scripsisse, quod non negamus de SS. Matthæo, & Joanne; alii enim Evangelium non scripserunt: certè, quæ olim eorum nomine spargebantur Evangelia, non fuerunt authentica, sed apocrypha. Ex hoc autem non sequitur, omnia ab Apostolis esse scripta, etiam quæ sunt substantialia fidei.

Ad confir. Bellarminus *tom. 1. controuv. 1. de verbo DEI l. 4. c. 11.* admittit, quod in Scriptura clarè contineantur omnia, quorum fides omnibus est necessaria, necessitate præcepti, ita, ut adultus cum eorum notitia possit baptizari: & de his, ait, illos SS. Patres loqui: hæc autem non sufficiunt toti Ecclesiæ, vel ejus ministris, Episcopis, prædicatoribus, administrantibus sacramenta, doctoribus &c. qui utique plus debent scire; alias superflue etiam essent plurimæ partes Scripturæ; unde dist. ant. SS. Patres docent apertè inveniri in Scriptura omnia, quæ sunt omnibus fidelibus communiter necessaria. om. ant. omnia prorsus, quæ ab Ecclesia universali debent credi. neg. ant. & conf. Nisi velis dicere, traditiones quoque aliquo modo implicite contineri in Scriptura, ut docet S. Augustinus. *l. 1. contra Cresconium c. 33.* docens, quod, quanquam de aliqua re certum ex Scripturis testimonium non possit haberi, tamen ex Scripturæ auctoritate habeatur veritas illius rei, si tota Ecclesia eam rem teneat; cum Ecclesiæ auctoritatem Scriptura satis adstruat.

204. Ob. 7. SS. Augustinus, Hieronymus, Chrysostomus, & alii, sæpè docent, in rebus obscuris, de quibus non habetur testimonium clarum ex Scripturis, debere humanam præsumptionem nihil statuere: item enarrationes nostras absque Scriptura non habere fidem, sed facile contemni: ergo. Resp. neg. conf. Si textus ipsi inspiciantur apud Bellarm. *tom. 1. controuv. 1. de verbo DEI scripto l. 4. c. 11.* patebit, SS. Patres vel tantum loqui de quibusdam materiis, de quibus non habetur traditio universalis, sed tantum aliqua assertio, vel enarratio privati auctoris: vel loqui de rebus de quibus Scriptura clarissimè loquitur, & ita, ut

clara veritas statim pateat: non licet autem à particularibus arguere statim ad universale.

Accedit, quod, qui ex traditione aliquid probat, mediata saltem id probet ex Scripturis, quatenus ipse traditiones, & Ecclesia eas tradens, fundamentum firmissimum habent in Scripturis. Caterum, quod isti Patres non omnino velint rejicere traditiones, est certum ex dictis *n. 196.* Nota tamen, adduci ab hæreticis aliquando textus auctorum nullatenus probatorum, qui utique nihil probant, quosque videre poteris apud Bellarminum *loc. cit.*

205. Ob. 8. Theophilus Alexandrinus *epist. 2. paschali* ait: *Demoniaci spiritus esset instinctus, sophismata humanarum mentium sequi, & aliquid extra Scripturam auctoritatem putare Divinum.* S. Basilus *serm. de fidei confess.* ait: *Manifesta est claspio à fide, & superbia crimen, aut reprobare quid ex his, quæ scripta sunt, aut superinducere quid ex non scriptis.* & *epist. 80.* *Igitur Scriptura divinitus inspirata arbitrarè a nobis constituitur:* ergo præter Scripturam nihil, consequenter neque traditiones debent admitti. Resp. neg. conf. Theophilus tantum reprehendit ibi Originem, quod Philosophorum argutias, tanquam nescio, quantum auctoritatis haberent, tractatibus suis de fide miscuerit: & sanè ob hanc verosimiliter causam Origenes in multos errores incidit. Non autem Theophilus rejicit traditiones universaliter ab Ecclesia receptas, nec recusat, eas tanquam verbum DEI admittere.

S. Basilus primo loco loquitur de non usurpandis temerè vocibus, quæ hæresis, vel erroris, suspicionem possent movere, & in Scripturis fundamentum non habent: & hoc utique temerè faciendum non est. Si tamen Ecclesia aliquando talibus vocibus utitur, non est ulla deinceps temeritas, etiam iis uti. Altero loco, seu *ep. 80.* S. Basilus tantum ait, non esse pro canone habendam aliquam consuetudinem particularem: nec loquitur de traditione universali; quia tunc nondum erat traditio universalis, dicendi res hypostases, seu subsistentias, aut, ut Græci juxta suum idioma enunciant, substantias, non tamen cum Latinis per substantiam intelligendo essentiam.

Agit namque S. Basilus ibi de eo, an dicendum sit, dari in DEO tres hypostases, & unam naturam, an verò non: cumque à quibusdam allegaretur in contrarium, non esse apud se consuetudinem ita dicendi, Basilus respondet, apud alios autem eam consuetudinem esse: adeoque, cum neutra consuetudo sit traditio universalis Ecclesiæ, imò cum de usu istorum nominum omnino non habeatur traditio universalis, consequenter ex hac questio definiri non possit, standum esse Scripturæ. Quid autem alias S. Basilus judicet de traditionibus universalibus, patet sufficienter ex *n. 196.* videri potest Bellarminus *tom. 1. controuv. 1. l. 4. c. 11.* ubi plura ex SS. Patri-

bus affert. Obiter autem hîc addo de illa consuetudine dicendi, dari in DEO tres hypostasies. Illa quidem tempore S. Basilii nondum fuit universalis: at verò progressu temporis in Ecclesiam introductus est usus istorum nominum, & defacto omnes dicunt, dari in DEO unam naturam, & tres hypostasies; quia per has modò, ex determinatione Ecclesiæ, intelliguntur Personæ; cum olim dubitatum sit, an non intelligerentur substantiæ.

206. Ob. 9. Est prorsus incertum, an, quæ Christus, vel Apostoli, ore tenus tantum tradiderunt, incorrupta ad nos devenierint: ergo non potest iis haberi fides certissima, ant. probatur partim ex longitudine temporis, per quam ea, quæ tantum audita sunt, faciliè immutantur; quia homines post diuturnum tempus non amplius bene recordantur: partim ex debilitate memoriæ, & intellectus humani, qui sapissimè rem non integrè retinet: partim ex negligentia, & socordia hominum, qui audita, vel tradita, non sufficienti diligentia conservant: partim etiam ex malitia plurium, qui studiosè aliqua corrumpunt: & sic etiam quædam à SS. Patribus tanquam traditiones Apostolicæ asseruntur, quæ fabulæ sunt.

Resp. retroq. argumentum. Pariter posset dici, esse incertum, an legitimam habeamus adhuc Sacram Scripturam; cum & ista humanitus deperdi, vel augeri, additione etiam librorum integrorum profanorum, vel minui subtractione plurium reverè canonicorum, potuerit: item potuerit etiam corrumpi, aut studiosè à malignis, aut socorditer à negligentibus; vel imperitis descriptoribus, præsertim necdum inventâ typographiâ, ante quam diu, non tantum vetus, sed & novum testamentum, scriptum extitit. Nec dubium est, aliquos libros sacros sæpe esse vitiatos. In forma. neg. ant. sicut enim specialis providentia DEI impedivit, ne Sacra Scripturæ omnino perirent, aut ita corrumpere, ut ab Ecclesia corruptio adverti non posset; ita etiam speciali DEI providentiæ, quæ Ecclesiam semper gubernat (ut inferius pluribus ostendimus) est attribuendum, quòd legitimæ traditiones adhuc perseverent.

Accedit, quòd multæ traditiones, saltem libris antiquissimorum Patrum, jam insertæ sint, vel usu constanti, & praxi roborate, ut e. g. observatio jejuniî quadragesimalis, ac paschatis &c. Quòd autem unus, vel alter Pater, aut alius Doctor, & vel maximè plebs indocta, erraverit, non obest; cum & ipsi homines fuerint: quando autem Patres concorditer aliquid tradunt, etiam successivè secundum ordinem temporum, quibus vixerunt, & contrarium ut hæreticum rejiciunt, tunc, si illa res sacris literis non contineatur, ex traditione Apostolica ad nos pervenisse censenda est. Contra secundam conclusionem non est, quod objiciatur, vel quòd non ex dictis 2. 2. (ubi de Sacra Scriptura) solvi queat; unde ad alia pergimus.

R. P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

ARTICULUS V.

An saltem Spiritus Privatus sufficienter applicet verbum DEI.

207. **P**er spiritum privatum, cui sectarii plurimum tribuunt, & ad eum tanquam ad ultimum asylum confugiunt, nihil aliud intelligitur, quàm illustratio interna, vel intellectio, dictans aliquid credendum, aut faciendum: qua hæretici dicunt, animum interiore cujusque hominis à Spiritu S. intus doceri. Hanc Spiritus S. (ut vocant) interiore illustrationem ipsi statuunt ultimam regulam applicativam credendorum: imò Schvvenfeldiani, ac Libertini, auctoribus Copino, & Quintino, ut refert Bellarminus tom. 1. contr. 1. de verbo DEI. l. 1. c. 1. etiam sacros libros aspernantur, & solas inspirationes internas attendunt: alii autem modestiores Sacram Scripturam recipiunt, sed ejus explicationem ab illa illustratione, seu spiritu privato, petunt. Et si quidem verum esset, quòd Spiritus S. quemvis privatum ita illustraret, utique sufficiens applicatio verbi Divini haberetur: at hoc ipsum Catholici meritò negant, & dicunt, præteritam illam S. Spiritus illustrationem non universaliter omnibus dari, & privatum illum spiritum, quem hæretici adstruunt, non esse Spiritum S. veritatis, & pacis, sed spiritum nequam, mendacii, & contentionum.

208. Dico itaque cum Catholicis omnibus. Spiritus privatus nec absque Scriptura sufficienter docet credenda, nec ipsam Scripturam, seu verbum DEI, ritè applicat. Probatur. Spiritus ille privatus non est infallibilis, sed incertus, & in quibusdam necessariò falsus: ergo non potest esse illustratio Spiritus S. prob. ant. quoad 1. partem. Nullus hæreticus præ altero probare potest, si spiritum privatum esse præ aliorum spiritu legitimum, certum, atque Divinum: ergo spiritus hic privatus est in omnibus incertus. Si antecedens negetur, probari debet veritas spiritus unius præ altero: quod hucusque hæreticorum nullus præstitit, sed neque unquam præstare poterit: id quod mox etiam positivè probabimus.

Prob. jam ant. quoad p. 2. Omnes hæretici, Lutherani, Calvinistæ, & alii, allegant pro se spiritum illum privatum, & interim plurima docent contradictoria: ergo hic spiritus in quibusdam est necessariò falsus; nam contradictoria non possunt simul esse vera. ant. est iterum certum; quia Lutherani, & Calvinistæ, ac alii sectarii, in plurimis inter se dissentiunt. Sic Calvinistæ ex suo spiritu privato recipiunt epistolam S. Jacobi tanquam canonicam: Lutherani eam rejiciunt. Econtra isti admittunt realem Corporis Christi præsentiam, saltem in sumptione Eucharistiæ: negant eam Calvinistæ. Imò ipsi Lutherani circa numerum sacramentorum, circa naturam peccati originalis, circa plurima alia, inter se ipsos dis-

H

sen-